

[Gert Petersen]

den inddeling, statsministeren foretog i nogle partier, som mente, at man greb for lidt ind, og andre, som mente, at man greb for stærkt ind. Jeg går ud fra, at han med de første har tænkt på de borgelige partier og med de andre – altså dem, der mente, at man greb for stærkt ind – formodentlig har tænkt bl. a. på SF.

Vi mener sandelig også, at man griber for lidt ind, men vi mener, at man griber for lidt ind dér, hvor det var nødvendigt, mens man omvendt griber meget stærkt ind på en række områder, hvor det ikke vil få nogen gavnlige resultater på samfundsøkonomien.

Jeg har flere gange talt om, at man burde gennemføre en tidsbegrænset importafgift, mens andre foranstaltninger kunne begynde at virke. Sagen er den, at vi importerer for meget. Ja men så må vi da have skåret ned på den import, og den enkleste måde at gøre det på og den måde, som – modsat alle de andre former, man her arbejder med – ikke rammer beskæftigelsen, er for en tid at belægge importen med en afgift, således at forbruget mere drejes i indenlandsk produktionsretning. Kan man finde andre måder at opnå den samme løsning på, er vi da meget villige til at forhandle og drøfte det. Jeg ved da, at f. eks. Italien i 1976, var det vist, altså samtidig med at Italien var medlem af EF, anvendte en sådan metode for at få begrænset sit betalingsbalanceunderskud. Det var ikke helt nøjagtig den samme metode, men som sagt, det kan vi tale om.

Men det ville man ikke fra regeringens side. Man vil gribe hårdt ind, og det er bl. a. de offentlige ydelser, de sociale ydelser, de uddannelsesmæssige ydelser, hele den offentlige sektor, og herom står så den diskussion med de borgerlige partier, som man har kunnet lytte til her, om, hvem af os der er værst, hvem der kan præstere at gøre det mest upopulære. Det er en ganske ejendommelig diskussion at overvære mellem socialdemokratiske ministre og repræsentanter for partier som venstre og de konservative.

Denne filosofi er vi fundamentalt uenige med regeringen i. Jeg vil gerne citere, hvad der blev skrevet i Politiken den 17. marts i år af en kendt økonom, som var blevet beskyldt for, at han helt var modstander af alle besparelser, hvilket han ville dementere, fordi han mente, at man naturligvis bør omgås fornuftigt med statens udgifter. Det synes vi andre i

øvrigt også, og det synes vi netop ikke man gør, når det drejer sig ikke bare om militærudgifter, men også om de kolossale prestigeprojekter på bro- og vejområdet, som man har sat i gang. »Men«, skrev han, »jeg har vanskeligt ved at se, at de, der til deres ærgelse ikke får job ved det offentlige, skulle være lettere at anbringe i vanskeligt besættelige job i den private sektor end de 150.000, der allerede er arbejdsløse, og jeg tilføjede, at det i hvert fald ville være trist, hvis vi ved en nedskæring i den offentlige sektor ikke opnåede stort andet end at forøge arbejdsløsheden.«

Det var formanden for det økonomiske råd, Hans Zeuthen, der skrev det i Politiken. Jeg er 100 pct. enig med ham, og jeg er oven i købet også af den overbevisning, at vi ikke får anbragt dem, der bliver ledige, i produktion og erhverv; de bliver kastet ud i arbejdsløshed. Der er også en hel del indrømmelser fra regeringens side af, at den lovgivning, som er gennemført, vil medføre øget arbejdsløshed. Regeringen siger, at den på langt sigt vil gavne, men den erkender selv, at den på noget kortere sigt, i de nærmest kommende 2-3 år, vil medføre øget arbejdsløshed. Det er da klart, at den form for indgreb retter sig i den forkerte retning, og den kan vi ikke medvirke til.

Men regeringen har haft sine rådgivere, og blandt dem det radikale venstre. Jeg lyttede med meget stor interesse til det, som hr. Niels Helveg Petersen sagde heroppefra, og jeg skal indrømme, at jeg en overgang beklagede, at jeg ikke havde to hoveder at tage mig til. Det var, da jeg hørte på dette frieri til venstre og de konservative, et noget fornærmet frieri: det var den afviste frier, som var oppe at beklage sig, men den afviste frier ville ikke tage afvisningen helt højtideligt. Kom dog nu til fornuft, I kære VK. Der kan måske alligevel komme noget ud af det fir-kantsøgteskab, eller hvad det er for noget mærkværdigt noget, som de radikale så gerne vil have mellem venstre, de konservative, socialdemokratiet og det radikale venstre.

Men jeg blev noget roligere, da vi kom længere hen i talen, for så fremkom den radikale ordfører med en så forbløffende påstand, at man måtte erkende, at den lå langt fra virkelighedens verden, og det gjorde det øvrige måske også. Hr. Niels Helveg Petersen pralede af, at han har været med til at gen-